

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 512/2013-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 29. októbra 2013 predbežne prerokoval sťažnosť J. K., M., zastúpeného JUDr. L. M., Advokátska kancelária, P., Č., vo veci namietaného porušenia jeho práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Trenčíne v konaní o návrhu sťažovateľa na obnovu konania vedeného na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 3 Nt 36/2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. K. o d m i e t a pre neprípustnosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. augusta 2013 doručená sťažnosť J. K., M. (ďalej len „sťažovateľ“), pre namietané porušenie jeho práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) v konaní o návrhu sťažovateľa na obnovu konania vedeného na Okresnom súde Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 3 Nt 36/2009.

Sťažovateľ v sťažnosti uvádza, že 19. novembra 2009 predložil okresnému súdu návrh na povolenie obnovy konania, ktoré bolo pôvodne vedené pred Vojenským obvodným súdom Banská Bystrica.

V predmetnom konaní o povolení obnovy konania vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 3 Nt/36/2009 rozhodol okresný súd uznesením z 1. apríla 2010, ktorým bol návrh sťažovateľa zamietnutý. Sťažnosť podanú proti tomuto uzneseniu Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením z 28. apríla 2010 zamietol. Predmetné rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici napadol sťažovateľ dovolaním, o ktorom rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením zo 4. augusta 2010 tak, že ho odmietol. Nálezom ústavného súdu zo 6. októbra 2011 bolo označené rozhodnutie dovolacieho súdu zrušené a vec mu vrátená na nové konanie. Najvyšší súd následne rozsudkom z 13. marca 2012 zrušil uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici z 28. apríla 2010 a vec bola postúpená krajskému súdu na nové prerokovanie a rozhodnutie.

Krajský súd uznesením z 18. mája 2012 sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu z 1. apríla 2010 zamietol. Rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 4 Tdo/71/2012 z 9. júla 2013 bolo predmetné uznesenie krajského súdu zrušené a vec sťažovateľa bola krajskému súdu vrátená na nové prerokovanie a rozhodnutie.

Sťažovateľ uvádza, že „súborom týchto vadných rozhodnutí a postupov došlo k tomu, že celková doba konania sa neúmerne preťahuje“, čím podľa vyjadrenia sťažovateľa dochádza k porušovaniu jeho práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru. Sťažovateľ argumentuje, že do budúcnosti môže prispieť ku skráteniu konania príkaz ústavného súdu, ktorým by zaviazal krajský súd konať v jeho veci bez zbytočných prietahov.

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ ústavnému súdu navrhuje, aby o jeho sťažnosti rozhodol nálezom, v ktorom by skonštatoval porušenie jeho práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote postupom krajského súdu v konaní o návrhu na povolenie obnovy konania vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 3 Nt/36/2009, prikázal krajskému súdu, aby v označenej veci konal bez zbytočných prietahov, priznal mu primerané finančné zadosťučinenie v sume 2 000 €, ako aj náhradu trov právneho zastúpenia.

II.

Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy oprávnený konať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ktorými namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd upravených buď v ústave, alebo v medzinárodnej zmluve o ľudských právach, pokiaľ o ich ochrane nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

V zmysle princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy nie je ochrana ústavnosti zverená iba do právomoci ústavného súdu, práve naopak sa na nej podieľajú všetky orgány verejnej moci, predovšetkým všeobecné súdy ako primárni ochrancovia

ústavnosti. Ústavný súd tak predstavuje inštitucionálny mechanizmus, ktorý nastupuje až po zlyhaní všetkých ostatných do úvahy prichádzajúcich orgánov verejnej moci.

Ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou vyžaduje, aby v prípadoch sťažností podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, v ktorých je namietané porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v konaní pred všeobecným súdom, sťažovateľ preukázal využitie právneho prostriedku nápravy, na uplatnenie ktorého má právo podľa § 17 ods. 1 zákona Slovenskej národnej rady č. 80/1992 Zb. o sídlach a obvodoch súdov Slovenskej republiky, štátnej správe súdov, vybavovaní sťažností a o voľbách prísediacich (zákon o štátnej správe súdov) v znení neskorších predpisov alebo od 1. apríla 2005 podľa § 3 ods. 7 a § 62 ods. 1 a nasl. zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, t. j. podanie sťažnosti na prietahy v konaní predsedovi príslušného súdu.

Ústavný súd už viackrát rozhodol (m. m. I. ÚS 21/99, IV. ÚS 153/03, I. ÚS 33/05, III. ÚS 401/2008), že účelom práva účastníka konania pred všeobecným súdom podať sťažnosť na prietahy v konaní je poskytnutie príležitosti tomuto súdu, aby sám odstránil protiprávny stav zapríčinený porušením základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov. Ústavný súd preto o sťažnosti, ktorou je namietané porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru koná iba za predpokladu, ak sťažovateľ preukáže, že využil označený právny prostriedok, alebo ak sa preukáže, že sťažovateľ túto podmienku nesplnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa (§ 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Ústavný súd zistil, že sťažovateľ predsedovi krajského súdu dosiaľ žiadnu sťažnosť na prietahy v namietanom konaní neadresoval a v sťažnosti adresovanej ústavnému súdu neuviedol žiadne také okolnosti osobitného zreteľa, ktoré by mohli ospravedlniť nevyčerpanie označeného prostriedku ochrany.

Na základe uvedeného v zmysle citovaného ustanovenia § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd posúdil sťažnosť ako neprípustnú, preto ju podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol.

Nad rámec odôvodnenia svojho rozhodnutia ústavný súd uvádza, že toto rozhodnutie ústavného súdu nezakladá prekážku veci rozhodnutej v zmysle § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde, a preto nebráni tomu, aby po splnení všetkých zákonom predpísaných náležitostí, pokiaľ bude sťažovateľ toho názoru, že dochádza k porušovaniu jeho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, uplatnil ochranu svojho práva prostredníctvom novej sťažnosti adresovanej ústavnému súdu. V tejto súvislosti ústavný súd zároveň upriamuje pozornosť na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej iba formálne uplatnenie sťažnosti na priet'ahy v konaní adresovanej orgánu štátnej správy súdov, bez poskytnutia primeraného časového priestoru na zjednanie nápravy, považuje ústavný súd za dôvod na odmietnutie sťažnosti, ktorou sa namieta porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov (m. m. IV. ÚS 278/04, IV. ÚS 306/04, IV. ÚS 74/05).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. októbra 2013